

Fővárosi Ítéltábla

2.Kf.27.182/2008.

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Fővárosi Ítéltábla a dm-drogerie markt Kereskedelmi és Szolgáltató Kft. (Törökbálint) felperesnek a Gazdasági Versenyhivatal (Budapest, hivatkozási szám: Vj-36/2007.) alperes ellen versenyügyben hozott közigazgatási határozat felülvizsgálata iránt indult perében a Fővárosi Bíróság 2008. évi január hó 21. napján kelt 2.K.33.637/2007/10. számú ítélete ellen a felperes által 12. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán az alulírott helyen 2008. évi december hó 10. napján megtartott nyilvános tárgyalás alapján meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest; hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 20.000 (azaz húszezer) forint másodfokú perköltséget, valamint az államnak - az illetékügyekben eljáró hatóság külön felhívására - 24.000 (azaz huszonnégyezer) forint fellebbezési illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A felperes illatszer-kiskereskedelmi vállalkozás, üzletláncában több ezer terméket forgalmaz, köztük jelentős számban ún. sajátmárkás termékeket is. Legfontosabb vevőtájékoztatói eszköze az egész hazai kereskedelmi hálózatra érvényes, általában havonta két alkalommal kiadott "dm magazin" című ingyenes akciós újság. E magazinok közvetlenül a postaládákba helyezve, különböző napilapokkal együtt értékesítve, illetve az üzletekben kihelyezve jutnak el a fogyasztókhoz.

A 2006-ban megjelent akciós újságokban - négy szám kivételével - a sajátmárkás termékeket tartalmazó oldalak) tetején és közepén "A mi márkánk - Minőség a legjobb áron - dm" felirat volt olvasható. A 2006. december 7-étől érvényes magazinban emellett az is megjelent, hogy "A mi márkánk! - Minőség a legjobb áron! - Kizárólag a dm-ben kapható." A 2007. január 25-től érvényes újságban pedig "A mi márkánk! - Minőség a legjobb áron.", illetve "mi márkánk - Minőség kedvező áron! - Kizárólag a dm-ben kapható!" felirat szerepelt.

Az alperes 2007. évi február hó 19. napján indított versenyfelügyeleti eljárást a felperes ellen, majd a 2007. évi július hó 5. napján kelt Vj-36/2007/34. számú határozatának keresettel érintett részében megállapította, hogy a felperes a fogyasztók tisztességtelen befolyásolására alkalmas magatartást tanúsított azzal, hogy a dm magazin elnevezésű akciós újságjában 2006. év során és 2007 januárjában a "minőség a legjobb áron" szlogent alkalmazta. Ezért vele szemben 10.000.000 forint bírságot szabott ki. Indokolásában rámutatott, hogy a tisztességtelen piaci magatartás és a versenykorlátozás tilalmáról szóló 1996. évi LVII. törvény (a továbbiakban: Tpv.) 9. §-a alapján a "minőség a legjobb áron" szlogen fogyasztók általi értelmezése nem lehet más, mint az, hogy az adott termék ára a piac egészét tekintve a legjobb. Álláspontja szerint a felsőfokú jelző használata önmagában jogellenes, ha az adott áru tekintetében az összehasonlítás tárgyi feltételei hiányoznak, miként a jelen esetben is. Rámutatott, hogy a fogyasztókhöz eljuttatott információk valóságtartalmát - így a felsőfokú jelzők megalapozottságát is - az azt alkalmazó vállalkozásnak kell bizonyítania. A felperesnek azt kellett volna igazolni, hogy a "dm magazinban" szereplő saját márkás termékeinek árai, nem csak a felperesi üzleteken belül, hanem a versenytársi termékekhez képest is a legalacsonyabbak; e kötelezettségének pedig a felperes - általa sem vitatottan - nem tett eleget. Nem találta alaposnak a felperesnek az érintett piac meghatározására tett indítványát, mert szerinte a felsőfokú jelző megalapozottságának eldöntéséhez ugyan valóban be kell azonosítani azokat a további árukat, amelyek közül a reklámozott áru a legjobb, ez a kötelezettség azonban a reklámozót terheli. A bírságkiszabás körében a felperesnek a "dm-magazinnal" kapcsolatos nyomdai és terjesztési költségeiből indult ki, figyelembe véve, hogy ezen költségeknek csak egy része kapcsolódott a jogsértő tájékoztatáshoz. Enyhítő körülményként értékelte, hogy a hirdetett termékek viszonylag kisértékűek, amit a fogyasztók rendszeresen vásárolnak, így könnyen válhatnak más eladó más termékeire; a felperes nem alkalmazott intenzív, integrált kampányt; a jogsértésnek más piacra tovaggyűrűző hatásai nincsenek; a felperes már az eljárás megindulása előtt kicserélte a "legjobb" jelzőt a "kedvező" szóra, és vállalása szerint a jövőben is kerülni fogja tájékoztatási anyagaiban a

felsőfokú jelző használatát; a felperes ellen korábban nem folyt versenyfelügyeleti eljárás. Súlyosító körülményként értékelte ugyanakkor a jogsértő tájékoztatás viszonylag hosszú időtartamát, továbbá azt, hogy a felperesnek a versenyhatósági és a bírósági gyakorlatra is figyelemmel - tisztában kellett lennie magatartása jogsértő voltával.

A felperes keresetében elsődlegesen az alperesi határozat megváltoztatását kérte annak megállapításával, hogy a "minőség a legjobb áron" szlogen használatával versenyjogsértést nem követett el, erre figyelemmel kérte a bíróságot kiszabó rendelkezés hatályon kívül helyezését is. Másodsorban az előbbi szlogen alkalmazásával kapcsolatos jogsértést megállapító és a bíróságot kiszabó rendelkezések hatályon kívül helyezése, és az alperes új eljárásra kötelezése iránt terjesztett elő kérelmet. Harmadlagos kérelme a bíróság elengedésére, illetőleg összegének mérséklésére irányult. Álláspontja szerint az alperes nem határozta meg, hogy milyen esetekben lehet számszerűsíteni a legjobb - mint legalacsonyabb - árat a perbeli differenciált termékpiacon. Nem fogadta el, hogy a felsőfokú jelző használata önmagában jogsértő lenne, mert a jogsértés megállapíthatóságához szerinte a termékek ársorrendjének objektíve meghatározhatónak kell lennie, a jelen esetben pedig nem volt az. Állította, hogy a "legjobb ár" kifejezés az érintett termékek valamennyi minőségi jellemzőjére együttesen vonatkozott, nem a legolcsóbb árakat jelentette, hanem a fogyasztó számos szempont szerint kialakított szubjektív ár-minőség sorrendjét. Kiemelte, hogy eleve betarthatatlan ígéretet nem tett, szlogenje a fogyasztók bármelyikére nézve valós lehetett, míg objektív minőségi sorrend hiányában a "legjobb" jelző használata nem jogszerűtlen. Sétrelmezte, hogy az alperes a terhére rótt szlogenhasználat fogyasztók megtévesztésére való alkalmasságát konkrétan nem vizsgálta, hangsúlyozva, hogy szerinte egy esetleges új eljárástól sem várható eredmény. A kiszabott bíróság összegét eltúlzottan magasnak tartotta, figyelemmel az eset összes körülményére; valamint a hasonló ügyekben alkalmazott szankciók mértékére tekintettel.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes keresetét elutasította. Indokolásában kifejtette, hogy a Tptv. 8.§-ának (2) bekezdés a) pontja és 9.§-a alkalmazási körében nem a reklámállításban használt fogalom objektív értéksorrendbe helyezhetőségének, hanem annak van jelentősége, hogy az abban foglalt üzenet összességében tárgyilagosan ellenőrizhető és igazolható-e. A fogyasztói tájékoztatásban a felsőfokú jelző használata a magyar nyelv szabályaira tekintettel - a sokaságból való kiemelés folytán - piacelsőbbségi értelmet hordoz. Az ár mint az áru

lényeges tulajdonsága, a reklámtájékoztatásban csakis olyan jelzővel illelhető, amely annak nagyságára vonatkozik, így a "legjobb ár" alacsony ellenértéket jelent. Nem fogadta el azt a felperesi érvelést, amely szerint ha a piacelsőbbségi állítás elvont fogalomra ("minőség") vonatkozik, akkor az állítás nem lehet versenysértő. Kifejtette, hogy a piacelsőbbségi állítás a fogyasztói döntést önmagában képes befolyásolni, ennek tisztességtelen volta pedig a tájékoztatás valóságtartalmától függ. Ezt pedig a felperesnek kellett volna bizonyítania, mert az alperes tényfeltárási kötelezettsége nem terjed ki az eljárás alá vont érdekkörébe tartozó tények feltáráására. Nem vitatva, hogy a döntően szubjektív alapon ítélt állítás objektív módon nehezen bizonyítható, a versenyjogi felelősség szempontjából ezt mégis érdektelennek tartotta. Az érintett piac meghatározása kapcsán az alperessel egyetértett, és hangsúlyozta, hogy a felperes védekezéshez való joga nem sérült, mert a reklám közreadásakor a reklámozónak már rendelkeznie kell olyan hitelt érdemlő információkkal, amelyek az állításait alátámasztják. A felperes pedig semmilyen termékpiac - így az általa hivatkozott saját márkás termékek piaca - esetében sem tudta a tájékoztatás közzétételekor dokumentálhatóan igazolni az állítását. A bírságkiszabás körében rámutatott, hogy az alperes más ügyekben hozott döntései - mivel nem jogszabályok - a bíróságot nem kötik, a közigazgatási szerv mérlegelési jogkörben hozott döntésének felülvizsgálatára a Pp. 33/B.§-a az irányadó. A Tptv. 78.§-ának esetleges megsértését a felperes nem bizonyította.

A felperes fellebbezésében - kereseti kérelme teljesítésével - az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását kérte. Kifejtette, hogy az árat differenciált termékpiacon így a jelen esetben az érintett kozmetikai cikkek piacán - nem lehet csak egyetlen mennyiségi dimenzióban értelmezni, vagyis hogy az magas vagy alacsony. E körben a "legjobb ár" kifejezés csak akkor értelmezhető a fogyasztó számára, ha ahhoz minőségi jellemzőket is rendel, amelyeket a jelen esetben a "saját márká" megjelölés hordozott. A "legjobb ár" kifejezés ekként a saját márkás termékek valamennyi jellemzőjére együttesen vonatkozott. Nem objektív sorrendiségre utalt, hanem arra, hogy a saját márkás termékek a fogyasztó szubjektív értéksorrendjéhez viszonyítva lehetnek számára a legkedvezőbbek. Utalt arra, hogy a minőségnek nincs mérőszáma, az egyes szempontokat a fogyasztó mindig a saját preferenciasorrendjébe helyezve viszonyítja egymáshoz. Egy adott áron bármely termék lehet a fogyasztó számára "a legjobb" - szubjektív értékítélete alapján. Hangsúlyozta, hogy a kozmetikai termékek ún. tapasztalati termékek, amelyek esetében a reklám fő üzenete a kipróbálásra ösztönzés, e próba során pedig a fogyasztó meggyőződhet arról, hogy a termék az ő szubjektív értékrendszerében valóban a legkedvezőbb-e. Tapasztalati termékek esetében

a szubjektív sorrendre vonatkozó állítás nem tényállítás, csak vélemény. Álláspontja szerint éppen az alperes és az elsőfokú bíróság által elvárt minőség-ár arány igazolása lett volna megtévesztő a fogyasztók számára, mert például kutatási eredmények közzétételével az objektivitás látszatát keltette volna. Ilyen vizsgálatokat egyébként nem is tudott volna produkálni, de effajta alátámasztást a fogyasztók nem is igényeltek. Kiemelte, hogy a felsőfokú jelzők használata általában jogilag nem tilalmazott, és szerinte ilyen tiltást jogszerűen előírni csak olyan piacon lehetne, ahol az egyes termékek között objektív érték- vagy ársorrend felállítható. Sérelmezte, hogy a felsőfokú jelzők használatát jogsértőnek tekintő alperesi gyakorlat következtében a bizonyítási teher megfordul, és az eljárás alá vontnak kell bizonyítania, hogy nem követett el jogsértést. Ezt a terhet az alperes azzal is nehezítette, hogy az érintett piacot nem határozta meg. Rámutatott, hogy a saját márkás termékek a hagyományos márkatermékekkel szemben lényegesen olcsóbbak; ez köztudomású tény. Emellett elismerte, hogy az általa, illetőleg a versenytársai által forgalmazott saját márkás termékek ár-érték összehasonlítását - a különböző típusú saját márkás termékek nyolc különböző érintett piacán jelenlévő több ezer termékre, és azok változó árára tekintettel - nem tudta elvégezni. A kiszabott bírság összegét eltúlzottan magasnak tartva nyomatékos enyhítő körülményként kérte figyelembe venni, hogy az alperes által azonosított versenyproblémát azonnal, önként korrigálta továbbá, hogy korábban nem folyt vele szemben versenyfelügyeleti eljárás. A jelen ügyben pedig mindenben együttműködött a hatósággal. Ezzel szemben nem lehetett volna súlyosító körülményként értékelni, hogy a jogsértés hosszú időn át történt, mert a kampánya nem volt intenzív. A másodfokú tárgyaláson fellebbezési érvelését a bírságkiszabás körében annyival egészítette ki, hogy álláspontja szerint a kiemelkedő mértékű bírságot az alperesnek mérlegeléssel kellett meghatároznia, az általa alkalmazott közlemény nem norma. Sérelmezte, hogy pár hónappal korábban az alperes a legnagyobb versenytársával, szemben a Vj-180/2006/27 számú határozatban csak 5.000.000 forint bírságot szabott ki, sokkal súlyosabb és hosszabb ideig tartó jogsértés miatt.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte, fenntartva a határozatában és az elsőfokú eljárás során tett nyilatkozataiban foglaltakat. A bírság mérséklésével kapcsolatosan rámutatott, hogy a felperes által felhozott körülményeket az eljárásban figyelembe vették, az újonnan hivatkozott eljárást segítő együttműködő magatartás konkrét tartalmát pedig nem jelölte meg.

A felperes fellebbezése az alábbiak szerint nem alapos.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 253. §-ának (3) bekezdése szerinti terjedelemben, az előterjesztett fellebbezés és ellenkérelem korlátai között bírálta felül. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a Pp. 206.§-ában foglaltaknak megfelelően a rendelkezésre álló peradatok alapján a tényállást helyesen rögzítette, az abból levont jogi következtetése a jogsértés és a szankció tekintetében helytálló volt. A felperes fellebbezésében olyan érveket felsorakoztatni nem tudott, amelyek az elsőfokú ítélet megváltoztatását vagy hatályon kívül helyezését eredményezhették volna.

Az alperes a jogszerűen lefolytatott vizsgálat során az eljárás alapjául szolgáló felperesi cselekményre vonatkozó történeti tényállást felderítette, tisztázta, azt a beszerzett bizonyítékok okszerű, az ésszerűség és a logika követelményeinek megfelelő, a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény 2.§-ának (3) és 50.§-ának (6) bekezdése szerint egyenként és összességükben, súlyuknak megfelelő értékelésével az érintett ügyre vonatkozóan teljes körűen, valósághűen állapította meg, indokolási kötelezettségének - a szükséges körben - eleget tett. E minden tekintetben megalapozott történeti tényállást az elsőfokú bíróság is helyesen tekintette irányadónak, azt kereseti támadás lényegében nem is érte.

Az irányadó történeti tényállásból következően az elsőfokú bíróság a felperes fogyasztók megtévesztésére alkalmas cselekményét helytálló indokok alapján minősítette az alperessel egyezően a Tpv. 8. §-ának (1) bekezdése és (2) bekezdés a) pontja szerinti jogsértésnek.

E körben egyetértett a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bírósággal abban, hogy a felperes által használt "a mi márkánk - minőség a legjobb áron" szlogen az azzal reklámozott saját márkás felperesi áru lényeges tulajdonsága (vételára, ellenértéke) tekintetében piacelsőbbégi állítást ("legjobb") tartalmazott, amely tájékoztatás igaz, való és pontos voltát a felperes - az e körben a Pp. 164. §-ának (1) bekezdése folytán rá eső bizonyítási teherre figyelemmel - nem tudta bizonyítani.

A "legjobb ár" kifejezésnek a mindennapi életben elfogadott jelentése és eszerinti használata egyértelmű: a "legjobbnál" jobb nincs, a fogyasztók számára a legjobb (kívánalmaiknak

tökéletesen , megfelelő) vételár pedig - a nyilvánvaló haszonmaximalizálási törekvésük folytán - az adott termékért fizetendő legolcsóbb ellenérték.

A felperes fenti állítása erre figyelemmel a fogyasztókban azt a képzetet alakíthatta ki, hogy a felperesi saját márkás termékek az azonos rendeltetésű bármely más versenytársi termékkel legalább azonos minőségi szinten állnak (a fogyasztói igények kielégítésére kiválóan alkalmasnak értékelhetőek), ám a piacon a legolcsóbbak.

A piaci versenyben adott tájékoztatásokkal szemben támasztott versenyjogi követelmény az, hogy a bennük megfogalmazott releváns állítások igazak, valósak és pontosak legyenek. Az ezen objektív követelményeknek meg nem felelő megtévesztésre alkalmas - tájékoztatás adásával a Tpv. 8.§-ának (1) bekezdése és (2) bekezdés a) pontja szerinti jogsértés befejezetté válik (megvalósul). A tájékoztatás igaz, valós és pontos mivoltát minden esetben a tájékoztatást adó félnek kell igazolnia, hiszen ha a állítása jogszerű, akkor az ezt alátámasztó bizonyítékok már a tájékoztatás megadásakor a rendelkezésére állnak.

A felperes a perben - a Pp. 164.§-ának (1) bekezdése folytán e körben rá háruló bizonyítási terher ellenére - nem tudta igazolni, hogy a piacelsőségére vonatkozó állítása közzétételekor a fentebb rögzített követelményeket kielégítő módon, jogszerűen járt volna el. E körben csak megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy a piac-meghatározás hiányát nem lehetett az alperes terhére róni, mert egyrészt ez a jelen ügyben nem volt törvényi kötelezettsége, másrészt a felperes semmilyen piacon nem bizonyította állításának valóságát. Mindezekre tekintettel a kifogásolt felperesi tájékoztatás megtévesztésre alkalmassága a Pp. 3.§-ának (3) bekezdése folytán megállapítható.

A "legjobb ár" kifejezés - mint bármely más felsőfokú jelzős szerkezet - a magyar nyelvtan szabályai szerint a jelzett főnév valamely egyedülálló tulajdonságára utal. Az eljárás tárgyát képező szlogennel a felperes a saját márkás áruinak kiemelt hangsúlyt kívánt adni, - amint arra az elsőfokú bíróság is utalt - azokat valamely vonatkozásban első számúnak, piacvezetőnek feltüntetni, és ezzel a fogyasztókat a saját terméke megvásárlására ösztönözi. A megtévesztésre alkalmas tájékoztatás azonban nemcsak a saját márkás áru kelendőségének ilyen értelmében vett felfokozását eredményezhette, hanem egyben a fogyasztók üzleti döntésének tisztességtelen befolyásolását is. Ráadásul a felperes magatartásának tisztességtelensége két irányban is jelentkezhett; egyrészt elsődlegesen a fogyasztók,

másrészt rajtuk keresztül a felperes piaci versenytársai tekintetében. A tévedésbe ejtésre, illetve tévedésben tartásra alkalmas állítás ugyanis - indokolatlanul - negatív előítéletet ébreszthetett a fogyasztókban az ugyanilyen rendeltetésű termékeket előállító, forgalmazó más vállalkozásokkal, azok áruival szemben, és kellő - bár nem igaz, nem valós és nem pontos - támpontot szolgáltatott a fogyasztók számára vásárlási döntésük meghozatala során.

A bírságkiszabás körében helytállóan hivatkozott az elsőfokú bíróság a 2005. évi november hó 1. napját követően hatályos és az ezt követően indult peres eljárásokban alkalmazandó Pp. 339/B.§-ában írtakra. A mérlegeléssel megállapított bírság mértékének megváltoztatására csak abban az esetben kerülhet sor, ha a hatóság az eljárási szabályokat nem tartotta be, vagy a tényállást kellő mértékben nem tárta fel, mérlegelésének szempontjai nem állapíthatóak meg, illetve mérlegelésének okszerűsége a határozat indokolásából nem tűnik ki.

A (büntetés jellegű) bírság szankciót a ténylegesen elkövetett jogsértés súlyához, jellegéhez, valamint az adott ügyben feltárt enyhítő és súlyosító körülményekhez igazodóan, mérlegeléssel kell kiszabni, aminek főbb szempontjait - példálózó jelleggel - a Tpv. 78.§-ának (3) bekezdése határozza meg. Eszerint a bírság összegét az eset összes körülményeire - így különösen a jogsérelem súlyára, a jogsértő állapot időtartamára, a jogsértéssel elért előnyre, a jogsértő felek piaci helyzetére, a magatartás felróhatóságára, az eljárást segítő együttműködő magatartására, a törvénybe ütköző magatartás ismételt tanúsítására - tekintettel kell meghatározni. A jogsérelem súlyát különösen a gazdasági verseny veszélyeztetettségének foka, a fogyasztók, üzletfelek érdekei sérelmének köre, kiterjedtsége alapozhatja meg.

Kiemeli a másodfokú bíróság, hogy az alperes is a Tpv. 78.§-ának (3) bekezdése alapján köteles mérlegelni, de ennek során figyelembe veheti a bírságszámítás körében kiadott Közleményét is, amely zsinórmértékként az egyes szempontok szerinti súlyozásban nyújt segítséget számára. A bíróság azonban semmilyen formában nincs kötve az alperesi Közleményhez, mint az általa alkalmazott matematikai számításához, mivel a bírósági felülvizsgálat jogszerűségi vizsgálatot - vagyis a törvénynek (Tpv. 78.§) való megfelelés vizsgálatát - jelenti. Ezért a jelen ügyben is a bíróságnak a már hivatkozott Pp. 339/B.§-a szerint kellett vizsgálnia a mérlegelési jogkörben hozott határozatrész jogszerűségét.

Az adott ügyben megállapíthatóan az alperes a Tpv. 78.§-ában írtaknak megfelelően járt el. A releváns enyhítő és súlyosító körülményeket helyesen vette számba, és azokat a súlyuknak, nyomatékuknak megfelelően értékelte, okszerűen mérlegelte, és ennek indokairól a határozatában - a szükséges körben - számot is adott.

A felperes az eljárást segítő együttműködő magatartására mint további enyhítő körülményre eredménnyel nem hivatkozhat, mert vele szemben az alperes a vizsgálat során - a 2007. évi május hó 8. napján kelt Vj-36/2007/16. számú végzésével 1.000.000 forint eljárási bírságot szabott ki. Az indokolás szerint a felperes adatszolgáltatási kötelezettsége ellenére - a neki feltett kérdések egy részére a meghosszabbított határidőben sem válaszolt, illetve egy hivatkozott mellékletet nem csatolt be, amellyel a valósághű tényállás felderítésének megghiúsítását eredményezhette. Az eljárási bírságot kiszabó döntését az alperes - a 26. sorszámú végzésével - megváltoztatta, és az eljárási bírság összegét 300.000 forintban állapította meg. A megváltoztatás ekként a szankcionálás jogalapját nem érintette, csak a bírság összegét. A mérséklés indoka az volt, hogy az eljárás elhúzódása rövid idejű volt, és a felperes magatartása nem volt szándékos." A 'töretlen gyakorlat szerint enyhítő körülményként kizárólag az eljárás alá vont olyan mértékű közreműködése értékelhető, amely a jogsértés -felderítésének eredményességét szolgálta. Az eljárási bírsággal sújtott felperes magatartása ilyenek nyilvánvalóan nem tekinthető.

A felperesnek a másodfokú tárgyaláson, tett nyilatkozatában a Vj-180/2006. számú ügyre történt hivatkozása sem értékelhető a javára enyhítő körülményként. Állításával ellentétben ugyanis abban az ügyben a jogsértés időtartama a jelen perbeli jogsértésnél nem volt hosszabb időtartamú, jellegét tekintve pedig bizonyos termékek nem akciós árának reklámújságokban megjelölt, a valóságnak nem megfelelő feltüntetésében állt.

A bírságkiszabás körében a felperes vonatkozásában értékelhető összes tényezőt szem előtt tartva a másodfokú bíróság úgy ítélte meg, hogy a felperessel szemben kiszabott bírság mértéke eltúlzottnak nem tekinthető, a törvényes speciál- és generálpreventív célokkal arányban áll, azok eléréséhez szükséges és egyben elégséges is. A felperes keresetében, illetve fellebbezésében nem jelölt meg olyan további enyhítő körülményt, amit e körben a javára még figyelembe lehetett volna venni.

Mindezek folytán a másodfokú bíróság a Pp. 253.§-ának (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

A sikertelenül fellebbező, így pervesztes felperes a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján köteles az alperes másodfokú perkötségének megfizetésére, és a bírósági eljárásban alkalmazandó költségmentességről szóló 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13.§-ának (2) bekezdése alapján az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 39.§-ának (3) bekezdés c) pontja és 46.§-ának (1) bekezdése szerinti mértékű fellebbezési illeték viselésére.

Budapest, 2008. évi december hó 10. napján